

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botica. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 1'50.

HOME AL AYGUA.

A succehit ab las eleccions municipals de Barcelona lo que era de esperar. Retrets los partits-politichs, retreta casi tota la població, en part per la impossibilitat d'exercir lo dret electoral, y 'l resto per desdeny, quan no per despreci, no s' ha efectuat més que una parodia, una farsa, que

ni a sainete arriba.

Los elements de la Casa gran necessitavan oposicions reals ó ficticias y van trobar mitja dotzena de infelissos que van prestar-se a fer veure que peleavan. Y 'ls que de bona fé van apoyar-se en las sevas relacions particulars dintre de cada districte, si haguessen treballat ab alguna mica de organizació, haurian conquistat fácilmente majorias y minorias.

Perque—es precis confessarho—l' actífut resolta dels partits serios y formals, va produhir tal desmay en los elements de l' olla, que ni esma va quedarlos per tocar las trampas.

No relatarém certas incidencias de la elecció, perque las coneix tothom.

No obstant, es precis consignar que sumats tots los vots dels que en un ó altre concepte feyan la contra a la candidatura dels tarugos, sobrepujan de molt als que aquesta última va alcansar a pesar del apoyo decidit que van prestarli 'ls elements oficials y 'ls electors de camama.

Segón punt. Don Francisco de Paula va fer lo paper més trist que puga imaginarse.

Al any 83, contant lo districte quint 1,234 electors, y presentantse D. Francisco com a candidat de oposició, va treure 566 vots.

Actualment, contant lo districte quint 1,348 electors, y presentantse D. Francisco com arcalde, n' ha tret tant sols 386.

Al any 85: cent catorze electors menos y 180 vots més; havent de combatre contra 'ls elements oficials.

Al any 89: cent catorze electors més y 180 vots menos, tenint la paella pèl mànech; havent disfrutat quatre anys del poder més omnimodo; havent farsit las llistas d'empleats; haventse resignat a aceptar l' apoyo de dos candidats vehins del districte, que van prestar-se a ferli costat en la candidatura.

Oh, y encare més: presidint una mesa 'l Sr. Bis y la altra 'l Sr. Nasvidal, dos personatjes molt atractius, sobre tot l' últim, que sols pèl gust de véureli 'l nas se podia anar a votar.

No bastava aquesta derrota tan manifesta, basada en números y que per lo tant no admet réplica.

Era necessari un contrast, y aquest va oferir-lo 'l collegi 10, lo collegi de la Colla del Arrós.

Conta lo indicat collegi 746 electors, ó siga 594 menos que 'l quint. Donchs lo candidat Sr. Gualdo, un simple fabricant de gorras, va obtenir 466 vots, ó sigan 80 més que D. Francisco. Aixó en absolut.

Busquem la relació. D. Francisco alcansa un 28 per 100 dels vots dels electors inscrits en lo seu districte, y D. Cirilo Gualdo un 62 per 100 del seus.

Ab aixó sol ne tindria prou per tirar la gorra al foch, si D. Francisco portés gorra.

Però com si no bastés aquest contrast, l' elecció del diumenje n' ofereix un altre que té 'ls seus punts y ribets de cómic.

Durant los últims quatre anys de administració franciscana, un regidor, lo Sr. Gassull de la Barceloneta, ha sigut la mosca vironera del benemérit.

Y quan lo Sr. Gassull va veure que D. Francisco 's presentava a despit de la llei Mellado, va presentarse també. L' amo dels Banyes Orientals va dir:—Tant soch jo com ell. ¿Qué vol ell? ¿Qué li aprobin la elecció? També haurán de aprobarmela a mi. ¿Tractán de invalidarme a mi? Donchs també haurán de invalidarlo a n' ell.

Y va presentarse y va guanyar, ab la circumstancia de que aixis com a l' any 1885, no van votar-lo més que 86 electors (al districte n' hi ha molt poch), actualment l' han votat 121, ó sigan 131 més que a las horas.

Resultat, que aixis com D. Francisco n' ha tingut 180 menos que aprobessin la seua conducta, al Sr. Gassull los que ja tenia y 35 més li han dit:

—S' aplaudeix la campanya incessant que has seguit contra l' administració franciscana. Tu tens més forsa que 'l teu rival. Se 't declara vencedor.

Tal es lo punt culminant de las eleccions del diumenje. Hasta dintre del caràcter restringit que han tingut, enclouhen un terrible descalabro per l' home que fins fa poch exclamava plé d' orgull:—Barcelona soch jo.

¿No es cert, que per grossas que 's tingan las patillas, per forsa ha de fer molt mal una renglera de bofetadas com aquesta?

¿Quin desengany més tremendo!... Fa un any apenas, encare banquetejava a tort y a dret, iluminat pèls últims esplendors de la Exposició Universal. Fa un any apenas llansava l' or a cabassos y acudian las multituds al engranall, seduhidas per aquell afany de derrotar a tot estrop. Fa un any apenas, encare li deyan gran home.

S' han acabat los cohets y 'ls fochs de bengala; s' han acabat las ampollas de Xampany; y lo qu' es més trist que tot, s' han acabat los quartos... y avuy, fins los que més l' admiravan, fins los que més l' adulavan, fins los que més reverencias li feyan, li han girat l' esquena ó s' han cebat cruelment ab ell.

Contra semblants amarguras no hi ha més que un remey: lo repós, pare del olvit. A Olérdola hi ha un reconet pèls naufrechs de la vanitat. Cap a Olérdola faltan benemérits.

Però no será aixis si es cert lo que asseguran alguns

de qu' encare somia novas grandesas. Hi ha qui diu que li han promés ferlo governador de Barcelona, y qu' ell espera que 'l nombraran com a punt d' espera de la prefectura que 'l govern pensa crear pèl seu us exclusiu. Aixis tornaria a la Casa gran, no pèls vots dels seus con-ciudadans, sino per ordre del govern de Madrid.

Somnis irreals, a no ser que 'l Sr. Sagasta 's haja begut l' enteniment.

No hi ha govern que puga afrontar lo disgust y 'l desdeny de Barcelona, tan clarament manifestats en l' elecció del últim diumenje. Recullir a un home de la pols en que ha caygut per la seua temeritat, al objecte de colocalo en un lloch tant alt com lo govern de la primera provincia d' Espanya, equival a desafiar l' opinió pública.

No pot ser. S' hi oposa fins un argument de sentit moral y de decoro. L' home dels somnis daurats deixa darrera seu comptes importants, fills de una gestió desordenada, qu' es necessari examinar ab tota escrupulositat. ¿Y s' ha de permetre que 'l mateix home qu' está en tela de judici, exerceixi autoritat sobre la nova corporació municipal que ha de jutjarlo?

May de la vida.

Y entengas que al parlar de una nova corporació municipal, no 'm refereixo a la que va ser nombrada en la farsa del diumenje.

Aquesta ha nascut morta, com que no es filla de Barcelona. Hi ha ademés motius legals que invalidan la seua elecció. La llei ha sigut violada, y 'ls fruyts de tota violació son fills ilegítims.

Lo govern deu buscar la manera de que una ciutat com Barcelona acabi per tenir lo que no ha tingut fins ara: unas llistas veritat.

Ab aquestas llistas per base no ha de ser tant difícil que 'ls vehins mateixos sapigan nombrar una corporació municipal honrada, composta de personas com cal y digna en tot de la seua confiansa.

P. K.

LAREJAN tant y tant las filas dels batallons, qu' en algunas poblacions se fa poch menos que impossible lo servey de la plassa.

Aixó será tan sensible com vulgar; pero s' ha de tenir en compte, que si s' ha llicenciat als soldats, quedan mils y mils oficials, que sense soldats no saben qué fer.

¿No podrian organisarse batallons distingits ab tota oficialitat qu' está en vaga?

Llavors lo servey de las plassas aniria al pel.

A Barbará del Vallés l' arcalde va llansar del collegi als interventors de oposició, a pesar de anaracompanyats del jutje municipal.

Aixó a Barbará.
Quina barbaritat!

Diu un telégrama de Sant Petersburg:

«Están malalts de febre infecciosa la major part dels individus de la família imperial, inclús l' emperador.»
Qualsevol diria que las febres infecciosas han fet ali ab los nihilistas.

Don Joan Mañé y Flaquer, encarantse ab los reys, los diu:

«Lo (s' enten lo rey) que no se senti ab forsas pera cumplir ab los debers que Déu li imposa al ferlo depositari de l' autoritat suprema, renuncihi també a las preeminencias que van anexas al càrrech, descendeixi 'ls esglahons del trono y vaja a confondres ab los simples ciutadans, en la categoria que li corresponga.»

Precisament per aixó 's treballa. Perque no se sentin ab forsas, y perque vajan a confondres ab los simples ciutadans.

Lo ministre de Hisenda está malalt; també está malalt en Martos, y no se quants homes polítics més no 's troban bé.

Desenganyinse, aquí no hi haurá salut fins que l' atmósfera estiga ben saturada dels principis democràtics.

Lo tenor Stagno ha ofert hospitalitat al ex-emperador del Brasil en un palau que posseheix a Nàpols.

Ja no 'ls faltava sino aixó als tenors d' ópera. Convertirse en protectors de las magestats destronadas.

Lo Sr. Botella, que tanca sempre una gran dossis, no de licor, sino de sal-fumant, va dir desde 'ls banchs del Senat:

«Si l' emperador del Brasil vejés lo que passa aquí, diria: «Aixis vaig comensar jo.»

De veras?

Donchs miri, Sr. Botella, la qüestió no estriba en comensar las cosas, sino en acabarlas.

Lo mateix senador referintse als treballs que fa 'l govern per atreures als elements de la conjura:

«¿Qué 's diria de un marit que després de separarse de la seva dona, busqués ocasions per cortejarla?»

¿Qué voldria que 's digués? Se diria que corren uns marits ben capritxosos.

Lo bisbe de Placencia las ha empresas no ja contra 'l liberalisme abstracte, sino contra 'ls liberals en concret.

«Los que professan, encare que siga sols exteriorment, doctrinas liberals; los que segueixen a algún jefe liberal; los que s' afilian a alguna associació ó a algun partit reputat públicament de liberal, deurán confesarse de tals pecats.»

Escolti, Sr. Bisbe de Placencia:

¿Y 'ls bisbes que firman la nómina y admeten lo sou dels liberals, quin pecat cometen?

¿Y 'ls bisbes que han acceptat la mitra de un govern liberal, quina autoritat tenen per dir lo que diuen, per afirmar lo que afirman, per condemnar lo que condemnan?

La llástima es que 'ls governs liberals no prenguin una resolució enérgica contra 'ls que aixis abusan de la seva representació.

A la dona que falta al marit, se la torna a la casa dels seus pares.

Als bisbes que faltan al seu ministeri, se 'ls hauria d' enviar a Roma per la penitencia.

L' Almanach de la Esquella de la Torratxa va sortir dijous, y en menos de dos horas va agotarse una edició de 12,000 exemplars.

Es impossible ferne una segona edició.

Per lo tant, los que s' han quedat sense, consolinse pensant que dintre de pochos dias sortirà l' Almanach de la Campana de Gracia.

A Sant Andréu de Palomar, ab motiu de las eleccions hi ha hagut garrotadas, atropellos, tochs de somatén, etcetra, etc.

A Rubi fins van regar als interventors ab una ruixadora plena de certa substancia poch aromática, ab l' intent d' expulsarlos del colegi.

A Gracia van robar un' acta.

No acabariam may si haguessem de consignar tots los desmans, tropelias e iniquitats comesos pels cacichs, per l' afany de conservar la vara y de remenar las cireras.

Peró escolti, Sr. Sagasta: ¿que per ventura a Espanya no hi ha presiris?

Si D. Venanci-González no 's posa bó, en Sagasta ha promés encarregar-se de la cartera d' Hisenda.

Tot menos provocar una crisis.

¿Y si 'ls demás ministres se li van posant malalts?

Continuará encarregantse de las carteras

Fins que de totes maneres li fassan ballar lo schotis y al pés de tantas carteras se 'n vaja al fi de bigotis.

Lo Diari de 'n Brusi ha entregat al bisbe las 946 pesetas que ha recaudat a favor de Puigcercós.

¿Creurian que casi estich tentat a aplaudir la conducta del Diari?

Perque aixó d' entregar al bisbe una suma destinada a Puigcercós, es fins a cert punt una manera delicada de dirli:—Ja ho veu, D. Jaume, jo he recullit ja 946 pesetas, y en cambi ni vosté ni 'l clero qu' está baix la seva dependencia han recullit un céntim en favor de aquell poble desventurat.

Y l' advertencia per si sola bé val al menos 946 pesetas!

En la elecció del districte quint va pèndrehi part directa lo mateix D. Francisco. Ell en persona va anar a votar.

Y com es de presumir que l' home 's votaria a si mateix, se deduheix de aixó que va anar a aprobar y a aplaudir la seva propia conducta.

Ben mirada la cosa, potser es l' únich home a Barcelona que té motius per ferho.

A Málaga acaba de neixer una criatura, ab la dentadura completa.

Aquests fenòmenos no 's veuben sino en la provincia de Málaga.

Allá, precisament, va neixe en Romero Robledo.

Un comerciant amich meu té en projecte un gran negoci.

Diu que vol escriure a Rio Janeiro, demanant que se li envihi tot lo palo Brassil que allí no va servir y tolas las pinyas que han deixat de utilisarse.

Palo y pinyas. De lo mercat espanyol n' está molt desprovehit.

Y tant com se necessitan!

CARTAS DE FORA.—M' escriuhen de Vich: «Son tantas las barbaritats que deixen anar desde 'l cubell, los que 's dedican a las bugadas místicas, que ab quatre números de LA CAMPANA DE GRACIA no 'n tindria pas prou per escriurelas. Me limitaré a consignar tan sols las que va enjegar un frare del convent del Remey, lo día 27 de novembre ab motiu de celebrarse l' aniversari de un altre frare del mateix convent que morí per la guerra dels set anys, anant ab los carlins. Aquell frare—digne—al morir tant heroicament fou un mártir de la santa causa, y tots estém disposats a imitarlo, morint ab las armas a la má, com també deuen ferho 'ls fiels que m' escoltan.»

Després de declarar que 'ls liberals están condemnats, excitá a que s' anés a las urnas a votar carlins, y anantse desbordant per graus, arribá a aludir directament a personas respectables de la ciutat, que si fessin lo que deuen, portarian als tribunals a aquest gos rabiós, que s' haurá cregut sens dupte que la trona de una iglesia es l' escenari del teatro del Olimpo.

Ja que las autoritats no donan bolas, los particulars haurian d' encarregar-se de privarlos de mossegar tant sense solta.

A Esparraguera, han succehit cosas molt crespas ab motiu de las eleccions. L' arcalde conegut ab lo sobrenom de Cara brut va suprimir lo Colegi segón, deixant a 122 electors fora de combat.—Va fer més l' arcalde: en l' escrutini de las proposas de interventors efectuat a Vilanova, las oposicions van guanyar dos interventors pel colegi primer, quatre pel segón y altres dos pel ters. De aquest resultat va aixecarne un acta per presentarla al Govern civil pera 'l cas de que s' extraviassen las credenciales, com aixis va succehir. Lo Cara brut, no sols va persistir suprimint lo citat colegi segón, sino que va negarse a donar possessió als interventors de la oposició dels altres dos collegis, a pesar de mostrarli 'l certificat del Govern civil; en vista de lo qual, las oposicions, després de aixecar las corresponents protestas, van adoptar lo retrahiment.

Y ara pregunto al Sr. Antúnez: a un arcalde que tant descaradament se burla de la ley no hi hauria medi de passarli un fregall per la cara? Alma, Sr. Antúnez, que aquest tipus, que ni trassa tenen per fer una trampa, no son dignes de compassió!

Sortirà dintre de pochos dias

L' ALMANACH DE LA CAMPANA

pera 1890

Torném a suplicar als nostres corresponals que a la major brevetat fassin la demanda dels exemplars que necessitin.

MATRIMONI POLÍTICH.

¡Vaya! Al últim en Sagasta poch a poch diu que ha trobat un remey per sortir fora del pantano hont s' ha ficat.

Ell s' ha dit: «Hi ha trenta tipos que m' están buscant rahóns? Res, aliémos ab tots trenta y evitémos discussions.»

Vinga ab mi 'l senyor Gamazo, vinga en Martos y en Sardeal, y en Cassola, y en Romero, y tot bitxo... ¡tant se val!

Lo sant llas del matrimoni diu que evita molts tropells? Pues jo 'm caso ab tots al hora y així quedo bé ab tots ells.

¡Trenta donas per un home! Crech que va a tornarse boig. ¡Quina colla d' indios bravos! Ja 'ls dich jo que farán goig.

Com que 'ls de las discrepancias lo que buscan es mamar, lo projecte de don Práxedes s' ha acceptat sense xistar.

Els ja veuhem que la cosa ha de anar per mals camíns; pero aixó a n' ells no 'ls importa: la qüestió es ficarse a dins.

Acordat lo matrimoni entre tots los baladrers, ara ja no més los falta que 'ls despatxin los papers.

En Moret diu qu' es qui 's cuida de arreglá 'l ceremonial, y quan ell digui. «Ja es hora!» se farà 'l nus conjugal.

¡Vaya, vaya un matrimoni! ¡trenta donas! ¡cóm riurém! Si no hi surt algun encuantra, com hi ha mon, que 'ns distreurem.

Ja potè al sortir de missa s' alsará un sacramental, respecte si en Fustiguera, va primer que no en Sardeal.

Després vindrá la bronquina sobre si 'l senyor Moret mereix la esquerra del nuvi ó si li toca 'l bras dret.

Lo senyor Montero Rios trepitjará al de Tetuán, y en Maura ó en Canalejas malmirarán a en Dabán.

Y 'l pobre senyor Sagasta, entre apuros y fatichs, arribará a casa seva acribillat a pessichs.

¡Quina boda més saladal! ¡quin tremendo guirigay! Una escena tan bonica, en lo mon no s' ha vist may.

Ja 'ls tenim sentats a taula, desplegant lo tabolló, devorant casi ab la vista las paneras de turró.

¡Allí, allí vindrá la gresca ab tota sa intensitat! Ningú voldrá contentarse ab la part que li haurán dat.

—¡Aquest ría 'ls millors trossos!

—¡Ningú té de ferne ré!

—¡Aquell se 'n queda una barra!

—¡Per barra, la de vosté!

—¡Jo 'n vull tant com aquell altre!

—¡Donéumen un tall més gros!

—¡Jo 'n tinc no més una mica!

—¡A mí me n' han pres un tros!...

¡Ja veurán quinas batussas y quin xibarrí hi haurá!... Lo mal es que 'ls plats que 's trenquin lo país los pagará.

C. GUMA.

TOT PER LA VARA!

o se 'l escoltin al senyor Rius y Taulet.

Tot aixó que ara fa corre de que renuncia a la vara y 's retira a la vida privada, son falornias.

Lo qu' ell intenta, fent circular aquestas veus volá 'ls, es veure si Barcelona s' enterneix ab lo seu desprendiment, y demana a Madrid que no 'l toquin de la alcaldía.

¿Ell deixar la mangala voluntariament?

Primer,—fixinse ab lo que vaig a dir—primer deixarà arrancarse las patillas. ¡Y aixó que se las estima d' una manera prodigiosa!...

Casualment l' altre día vaig tenir d' anar a fer una visita en una casa del carrer de Fontanelas. La habitació ahont me van rebre estava próxima al balcó.

Desde allí, mirant la casa que vé al davant, veyá una figura que 's movia y gesticulava, darrera 'ls vidres dels seus balcóns y finestras.

Tant va xocarme la mímica d' aquell home, que no vaig poguer menos que exclamar:

—¿Qué dimontri fa aquest senyor?

—¡Ah!—van dirme 'ls de la casa—¿que no 'l coneix? Es en Rius y Taulet.

—¡Tenen rahó que viu aquí al davant! ¿Pero qué está fent ara? ¿qué son tolas aquestas muecas?

—Diu cosas a la vara d' arcalde. ¡Tot lo sant día está així! Desde que 's lleva fins que 's fica al llit, no fa altra cosa que passejarse pel saló, petonejant la mangala, abressantla, omplintla de llágrimas y fent una infinitat d' extremituts.

—¿Y la seva familia? ¿cóm s' ho pren aixó?

—¡Cóm vol que s' ho prengui! Ja ho proban de treureli la ceba del cap, pero es lo mateix que si ho diguessin a la paret. No vol deixar la vara de cap manera. Hasta se la emporta al llit perque dormi junt ab ell!—

¿Qué 'ls sembla?

¡Vejin si tot aixó compagina ab lo manifest que 'l bon senyor ha dirigit als electors del quint districte!

Los vehins dels seus estats, vull dir los habitants d' Olérdola, ja li han escrit per consolarlo y ferli proposicions honrosas.

—Don Francisco—sembla que li han dit—ja que a Barcelona no 'l volen y se 'l treuhen del davant a fástichs, vinguissen a viure aquí y serà 'l dueny d' aquesta comarca. ¡L' farém arcalde, gobernador, rey, papa... hasta Pare Etern. si aixó li agrada. Disposará de nosaltres a la mida del seu gust, tot lo día li estarem fent reverencias, li cri-

darém [vival cada cinch minuts, y á falta de cotxes y carretelas, en las grans solemnitats lo portarem á coll-y-bé.— Pero 'l senyor Rius no s' ha volgut deixar embarcar. —Tanocas!—pareix que ha dit quan s' ha enterat de la carta dels olerdotesos.—Vés qué 'm proposan aquests pelacanyas! Que me 'n vaja á viure entre ells... —Y per qué no hi has d' anar?—li ha replicat algún amic—fet y fet potser seria 'l millor pensament. —Primer me taré banderillero que anarme á tancar en aquell recó de món! —Home: Carlos primer va retirar-se á Yustel... —Y buenol ¿quif era Carlos primer al costat meu? ¿Que havia fet cap Exposició? ¿que havia dinat ab lo rey de Portugal, que al cel siga? ¿que havia inaugurat gayres monuments? ¿que havia posat molts tarugos? —Pero... —No 'm vinguéu ab xeringas. . ¡No vull deixar la vara y no la deixaré!... —¿Y si 'l govern nombra un altre alcalde?— Don Francisco 's mira al seu interlocutor y exclama ab véu sorda: —Que li compri un'altra vara també: lo qu' es aquesta no la abandono ni á tiros.— Davant d' aquest fulminant atach de *varomania*, los poders legítims sembla qu' están vivament preocupats y no saben quin camí emperdre. —¿Cóm ho fem?—diuhen—¿cóm 'ns ho componém per ferli deixá 'l mando? Després de moit meditar, diu que s' ha acordat no parlar més del assumpto, per no exasperar á la víctima. Lo govern nombrará d' amatat lo nou alcalde, sens que ningú més que l' interessat se n' enteri. Quan arribi 'l día fatal lo fulano que haja sigut elegit alcalde primer se presentarà á la casa de la ciutat á l' hora que sol anarhi don Francisco Y en lo moment en que aquest entri, lo senyor Maciá y Bonaplata—suposant que aquest siga l' agraciad—ensenyarà 'l seu nombrament y manará als municipals que prenguin la vara al marqués Aixóes lo que s' murmura Ara, lo que pot succedir es que 'ls municipals no s' atreixen á tirar-se sobre del seu ex-jefe. Perque lo qu' ells diran: —A nosaltres tanto nos da un rechidor como un altre... ¡Y la veritat... eso de quitar la vara á un hombre tan plé de medallas, que plora como una criatura cuando no vé la acció.. ¡Los municipals también tenim entranyas..!

FANTASTICH.

SEMBLA que ha arribat pèl govern l' hora de la crisi. A lo menos fa alguns dias qu' en Sagasta 's dedica á la tarea difícil de confeccionar un gran pastel, y no troba medi de ferlo sostenir dintre de la plata que ha de aguantarlo. Quan arriba á la cúspide se li escaguitxa per la base.

Es un treball d' equilibri impossible. Y mentres tant passen dias y las sustancias que han de compondre 'l gran pastel corren perill de tornárseli agres, de manera que al últim no tindrà més remey que llansarlas, llansant ab ellas la fama de *bon pastelero* que se li atribuhia.

Sembla que una elevada persona va indicarli que tenia desitj de que dintre del pastel hi entressen tots los components més ó menos averiats de la reposteria liberal.

La crema Moret, lo pebre Martos, la cola de peix Martínez Campos la farina Gamazo, la clara d' ou Sardoal, la pasta de carquinyoli Cassola y fins una cosa menos limpia; la saliva Romero Robledo.

Y D. Práxedes va comprometes no á ferlo; pero sí á intentarho.

Y aquí 'l tenen bregant y desesperantse. En primer lloch, perque sustancias tan heterogéneas no lligan. En segon terme, perque encare que lligessen, lo pastel que n' havia de resultar seria una solemne porqueria.

Sembla que D. Práxedes havia de dirli á la aludida persona, ab tot lo respecte que 's mereix: —Jo tinch altre feyna. Precisament hi posat al foch lo sufragi universal y no puch deixarho cremar, perque qualsevol distracció, qualsevol descuyt m' acarrearía una gran responsabilitat. Si es que vosté creu que haig de sacrificar lo plat més sustanciós de la cuyna nacional á un pastel impossible, jo ho sento molt; pero aquí t' he devantal: búsquis cuyner.

D. Práxedes no ho ha fet aixís, y prompte tocarem las conseqüencias.

De moment las olors que surten de la cuyna son altament desagradables. ¡A veure si al últim haurém de fer us dels grans desinfectants!

Sembla que á última hora lo Sr. Lloret, president de una de las mesas de la Barceloneta, va abandonar lo seu puesto.

Algú suposa que hi havia una aixeta que rajava, y ja se sab que 'l Sr. Lloret, sempre que sent aixetas que rajan, ho abandona tot.

Com lo Sr. Lloret es metje, á algú que va preguntar ahont era, li van respondre: —Ha hagut de assistir á un part. Y aixís era en efecte.

Més tart se va saber que 'l recién-nascut se deya Javier Tort y Martorell: una criatura tan fenomenal que va neixer ja ab tolas las dents á puesto, y tan fresch y campant que antes de un mes ja mamará de una gran dida, coneguda per *La Pubilla*.

Lo qu' es la desgracia dels homes! L' arxiduch Joan de Austria fa poch temps va demanar lo retiro, cansat de la vida cortesana y desitjós com estava de posarse á treballar pèl seu compte, en la marina mercant, com un particular qualsevol.

Pero l' arxiduch tenia la seva fortuneta colocada en una casa de comers de Viena, y aquesta casa ha quebrat, deixantlo pelat com una rata.

Afortunadament l' ex-archiduch tal vegada trobará una compensació en lo matrimoni, si es cert, com asseguran alguns que tenen motius per saberho, qu' está á punt de contraure enllás ab una poderosa viuda, molt rica, y que sent també austriaca com ell, no resideix al Austria.

Si 'l fet se realisa, podrá exclamar l' ex-archiduch: —¡Me caso ab Cristina! ¡No tot han de ser desgracias eu aquest mon!

Segóns noticias, D. Francisco de Paula tenia cada Nadal la costum de obsequiar al seus servidors més fiels ab gall, turróns y otras llaminaduras.

Pero sembla que aquest any quedarán suprimits los aguinaldos.

Se comprén molt bé. Al pobre D. Francisco se li han acabat los turróns.

Tota la premsa de Barcelona ha protestat contra las eleccions municipals del diumenje. Tota, ab una sola excepció: *El Barcelonés*, periódich subvencionat per l' alcalde.

Lo *Bobo de Coria* diu qu' está molt satisfet del resultat de las eleccions.

Donchs nosaltres també. Y consti, que nosaltres no som bobos.

Cassat al vol: —¡Qué Marqués de Olérdola, ni ciudatá benemérito!.. —deya un municipal que ja se 'l veu fora de la casa.— Después del gran fracas del *diumenche*, D. Francisco, apenas se llama Quico!]

Los elements de 'n Pere Antón Torres s' han retret de pendre part en las eleccions de Tarragona.

—Pero—deya un fusionista de aquí—¿no tenian la paella pèl manech? —En efecte—li van respondre—pero 'l manech está ruhent y s' han escaldat.

¡Lo Sr. Vallés y Ribot sempre tan aficionat á las imatjes!..

En lo discurs que ha pronunciat últimament á Madrid va dir que la verdadera democracia es ja una pobra oreneta que no ha trobat abrich ni en los possibilistas, ni en los progressistas democratas.

Afortunadament la tal oreneta ha fet niu, segóns noticias, en la cornisa del oratori del Sr. Vallés y Ribot.

Mentres los partits, aquí á Barcelona, acordavan lo retrahiment, un *taruguista*, que per ser tal *taruguista* ja 's presúm de ahont devia procedir, enviava telégramas á un periódich de Madrid de gran circulació, sens més objeche que despistar á la opinió pública, y per ferho ab més autoritat, usurpava 'l nom del periodista Sr. Vidal.

Vidal vé de *vida*... ¡Si al menos hagués sigut franch, s' hauría firmat *Vividor*!

L' arquebisbe de Méjich demana que se li envihin 500 capelláns espanyols.

Veli aquí un *pedido* important que 'ns pot treure d' apuros.

Jo 'ls hi enviaria dels més rabiosos, dels més trabucaires, dels més tremendos.

Y l' única precaució que pendria seria ferlos inocular pèl doctor Ferran.

Siquiera perque durant lo viatge no fessin mal als passatjers.

A un fulano qu' en nom de un industrial tractava de emetre 'l vot en lo colegi quart, pèls andamis y sobre tot pel llenguatge se li va coneixer desseguida qu' era guardia municipal.

L' home va excusarse de la millor manera que se li va ocorrer, dihent: —Dispensen Vdes., nosotros somos *chent* manada.

Si 'ls cos de municipals ha de servir per fer eleccions,

ja es hora de que se l' instruheixi bé y convenientment evitantli no poch papers ridiculs.

¿Que costaria de donarlós un parell de llissóns senmanals, de portá 'l traje de paisá y de parlar com las personas?

¿No se ls ensenyava 'l francés quan l' Exposició? Donchs ara se 'ls pot ensenyar la táctica electoral.

Per aqueixa asignatura jo 'm permeto recomenar desde ara un professor de primera: l' ex-possibilista regidor Genzalez.

Quan en Cánovas volia obrir las portas del partit conservador á n' en Romero Robledo, 'ls correligionaris del mónstruo amenassavan ab una deserció inmediata.

Ara qu' en Sagasta festeja al mateix Romero, un gran número de fusionistas fan la maleta per anarse'n.

Apart de aixó si en Cánovas lo desitja y en Sagasta 'l vol ¿cóm se pot arreglar la cosa?

De una sola manera: agafant á n' en Romero y partintlo pèl mitj. Unich sistema de deixar content á tot-hom: á en Cánovas y á en Sagasta; als conservadors y als fusionistas.

Al miraculós Sant Cristo de Balaguer li han robat una corona de plata.

Vaja, que las coronas están de mala data. Un día 's pert la del Brasil; un'altra dia la del Sant Cristo de Balaguer....

¡Es un escándoll!

Un germá de D. Pere Anton Torres, ha sigut nombrat vista de la Aduana de La Habana.

¿Vista ó boca? No confonguém los sentits corporals.

SUSCRIPCIÓ-PUIGCERCÓS.

Suma anterior	Ptas. 518'71
Rosell de Sabadell, 0'50—Recaudat en la funció de teatro donada per los aficionados del Casino Bredense, Ptas. 25'80; gastos, 3'50; líquid, 22'30. Recaudat entre 'ls concurrents á dita funció y per suscripció:—A. Bech, 1 pts.. C. Aguilar, 1. J. Subirá, 0'20. J. Maymí, 1. J. Martori, 0'25. A. Maymí y Coll, 0'50. B. Masot, 0'25. A. Maymí y Puig, 0'50. E. Casanovas, 1. J. Tañá, 0'50. J. Jordá, 0'50. J. Riulas, 0'50. M. Pi, 1. Un forasté, 0'50. Isidro Fusté, 0'50. J. Batlle, 0'25. J. Llavenera, 0'50. J. Moratonas, 0'50. A. Campeny, 0'50. F. Llavenera, 0'25. B. Fusté, 0'80. E. Regás, 0'15. F. Batlle, 0'20. F. Batlle, 0'20. J. Trunas conserje, 2. Total, 15 ptas. Gastos de correspondencia y giro, 1'20 pta.; total en junt recaudat, 40'25 ptas.; total de gastos, Ptas. 4'70	
Líquid.	» 35'55
SUMA TOTAL.	Ptas. 554'22

Queda tancada la suscripció.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadáns Pep de la Rosa, Manzanillero, Casimiro Juan, A. Pitpit, Un Calongí, L. G., J. B. Mayet, S. S. D., Jaume Banús, Sicuterat, Terrayre y M. Molins:—*Lo que 'ns envia no fa per casa*
 Ciudadáns P. Talladas, E. Castells, Sor Ana, S. Saina, J. Alamaliv, Tururat, Pau de la Corda y Fendilleta:—*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.*
 Ciudadada R. P. Sant Martí de Provencals: Agrahim son carinyós oferiment, pero fins ara cap més periódich l' ha fet —J. Staramsa: En la xarada hi ha molts trossos que hi sobran y algunas de las slabas components de la solució resultan forçadas.—A. Llimoner: Insertarem la primera poesia: l' altra no 'ns fa l' pés —Ego Sum: La xarada va bé; la poesia no fa per casa.—B O IX: A vosté al revés: la xarada no serveix y la poesia sí —Ll. Salvador: Los versos arreglats podrán insertarse.—P. P. T.: Las combinacions resultan sumament enredadas.—Martí Revollós: Aceptem los versos y 'ls agrahim.—J. Casanova V.: Los originals ro's tornan. L' article de aquesta semana no va —Segimon: Lo sonet lo destiném al *Almanach de la CAMPANA*. L' altra composició no va bé.—P. del Carril: Los dos de vosté van també destinats al *Almanach* —F. de A. T. y S.: En l' article hi ha alguna cosa repelosa.—Un enamorat: Envihi lo que vulga, que aquí rebém lo que se 'ns envia. Los geroglífichs no van.

¡JA HA SORTIT LA SEGONA EDICIÓ!

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)
 CAPRITXO CÒMIC-CONJUGAL, EN VERS
 per C. GUMÁ
 ab ilustracions de M. Moliné
 PREU: ¡DOS RALETS!

Se ven en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals librerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

Advertencia.

S' HA AGOTAT
 L' ALMANACH DE LA ESQUELLA
 ES IMPOSSIBLE SERVIR CAP PEDIDO.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

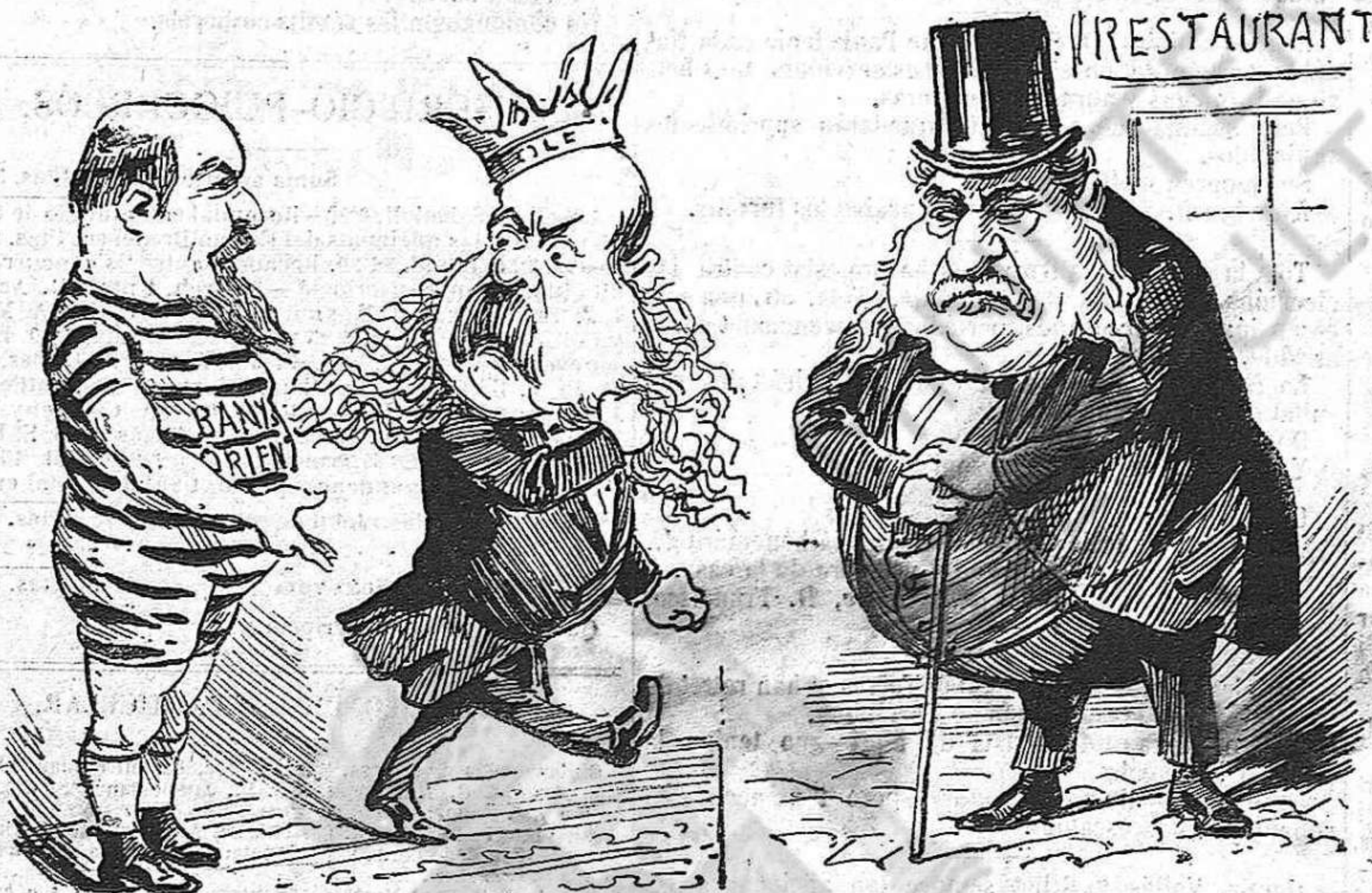
Barcelona: Imp. de Lluis Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

Las elecciones de Sant Andréu de Palomar van ser molt animadas.

Resultat:—Sant Andréu qui troba es seu.

En Gassull a ne 'n Rius:—Fassi lo que vulga; ¡ni en vida ni en mort lo puch deixar!

Filosofia práctica:—No sento deixar de ser regidor; lo que 'm dol es que quan vulga fer un extraordinari m' hauré de rascar la butxaca.

La vara:—Alsa amigo noya no 'n tens pochés que 't festejan!

La qüestió de Cuba:—En aquella terra, ara com ara tot se torna del mateix color: tot negre.

Los conjurats:—D. Práxedes, ó 'ns ho dona tot ó li direm: «¡Búsqvis pobre!»

—Els que fassan lo desmenjat: ara venen las eleccions y lo qu' es a Nadal bé hi arribarém!